

Walter Dewald
Taideyliopiston Kuvataideakatemia
Kuvataiteen maisterin opinnäyte
5.4.2023

**TAIDE-
YLIOPISTO** **+**

Tiivistelmä

Opinnäytteen taiteellinen osa on kaksiosainen. Ensimmäinen teos, nimetön ääni- ja veistosinstallaatio, on esitetty Kuvan Keväässä 2018. Ääni-installaation kesto n. 2 min. Veistoksen materiaalit: passikuva, miniatyyri peili, osia legohahmoista sekä valaistus. Toinen osa, nimetön maalaus on esitetty 2023 Kaiku-galleriassa. Teoksen koko on 135x280 cm ja tekniikkana käytetty serigrafiaa, akryylimaalia puuvillakankaalle. Kyseessä ei ollut virallinen näyttely vaan lähinnä näyttötilaisuus tarkastajille, näyttelyllä ei siten ole nimeä.

Opinnäytteen kirjallinen osa käsittelee näiden kahden teoksen suhdetta, teoksia erillisinä kokonaisuuksina, aikaa, joka teosten välissä on kulunut, sekä siihen liittyvää ajattelua ja taiteellisen ajattelun kehitystä. Teksti sisältää pohdintaa ja huomioita opinnäytteen teoksiin johtavasta prosessista, pohdintoja teoksien sisällöstä sekä ajatuksia taiteilijan roolista nykymaailmassa.

Vaikka opinnäytteen taiteellinen osa on kaksiosainen, syvennyn tekstissä opinnäytteen toiseen osaan, sillä se on maisterin opinnäytettä kirjoittaessa ajankohtaisempi ja läheisempi. Käyn kuitenkin läpi myös aikaisempaa teosta ja siihen johtanutta prosessia. Opinnäytteessä käsitellään myös sinistä väriä, sen merkitystä teoksessa ja taiteen historiassa, huumoria ja sen asemaa taiteessa sekä pohdintoja ideoiden synnystä.

Opinnäytteen tarkastajina toimivat Jaana Kokko sekä Jani Leinonen. Opinnäytteen ohjaajana ja ohjaavana professorina ovat toimineet Tuomo Manninen, Salla Tykkä sekä Marjaana Kella.

Sisällysluettelo

Tiivistelmä	2
Johdanto	4
Ensimmäinen osa	7
Toinen osa	10
Luova prosessi – Ideoiden synty, sininen, totuuden etsintää - huumori	16
Yhteenveto	21
Lähdeluettelo	23

Johdanto

Prosessini lopputyön tiimoilta on ollut poikkeuksellisen pitkä. Opinnäytteen ensimmäinen taiteellinen osa, noin viisi vuotta sitten esitetty ääni- ja veistosinstallaatio, oli alkuperäisen suunnitellun, mutta sittemmin epäonnistuneeksi tuomitun teoksen lapsi, joka valmistui avajaispäivän aamuna.

Suuren paineen alla, pari päivää ennen Kuvan Kevään avajaisia, päätin hylätä aiemmin työstämäni lähes valmiin teoksen, kun sain idean uudelle teokselle kaverini äänistudiolla, jossa olin leikkaamassa alkuperäisen suunnitelman mukaisen teoksen ääniraitaa. Noin seitsemältä aamulla äänitin aikaisemmin kirjoittamani, lopputyöhön liittymättömän tekstin kitaralla säestäen. Tästä äänityksestä tuli pohja uudelle Kuvan Keväässä esitetylle teokselle.

Alkuperäinen teosidea, jota olin työstänyt monta kuukautta, perustui hahmoon, jonka olin luonut. Hahmon nimi oli *Art the Clown*, valkoinen hiihtopipo ja klovnin nenä päässä, rööki huulella *talk show* -ohjelmaa juontava rääväsuinen pellehahmo. Näin jälkeinpäin ymmärrän, että tämän idean laadukas tuottaminen olisi ollut mahdotonta sen hetkisillä resursseilla. Teosta työstäessäni tämä tosiasia hiipi hiljalleen tietoisuuteeni, kunnes se oli väistämättömänä edessäni. Niinpä kaksi päivää ennen avajaisia, pelastavan enkelin tavoin, uusi idea nosti minut alkuperäisen idean lopputuotannon ja vääjäämättömän epäonnistumisen syövereistä. Jos miettii, kuinka vastakohtainen tunnelma teoksissa oli, koen kiitollisuutta, että näin kävi.

Alkuperäisen suunnitelman mukaan valmistumiseni olisi ajoittunut vuodelle 2019, olin jopa kirjoittanut lopputyöni tekstiosan lähes valmiiksi, mutta 2019 alkuvuodesta motivaationi opiskeluun ja kuvan tekemiseen lopahti täysin. Tähän oli monta vaikuttavaa tekijää, joihin en tässä tekstissä syvenny sen enempää. Selvää kuitenkin siihen aikaan oli, että opinnot on parempi jättää kesken kuin suorittaa ne päättömästi loppuun. Jatkamalla siinä vaiheessa niistä ei olisi jäänyt mitään käteen. Nykyisen tilanteeni huomioon ottaen olen tyytyväinen tähän päätökseen. Siihen aikaan minulla ei ollut työhuonetta. Keskeisenä osana aikaisempaa opinnäytteen tekstiosaa olikin kysymys taiteilijuudesta ja siitä, onko taiteilijuus fyysinen, paikkaan ja materiaaliin sidoksissa oleva asia, toisin sanoen tarvitseeko taiteilijalla olla tila, jossa taidetta voidaan toteuttaa vai onko kyseessä enemmänkin tapa lähestyä maailmaa. Tässä on lainaus vuonna 2018–2019, aikaisempaan opinnäytteeseen kirjoitetuista ajatuksista:

Taidekouluun päästyäni, isoin kysymys pitkän aikaa (lähes koko opiskeluaikani) oli: Mitä tarkoittaa olla taiteilija? Minulla ei ole ollut työhuonetta yli vuoteen ja olen miettinyt, voinko olla taiteilija, jos ei minulla ole tilaa missä pystyn tuottamaan fyysistä taidetta? Muistan opettajani sanoneen, kun esitin tämän kysymyksen hänelle, että olen taiteilija niin kauan, kun ajatusprosessini on näissä mietteissä. Eli jos mietin mitä taiteilijuus on omassa elämässäni, se jo altistaa minut taiteelliselle prosessille.

Tutkin aiempaa opinnäytettä tehdessäni eri taiteilijoita, joiden prosessi oli paikka- ja tilannesidonnainen, mutta ei välttämättä vaatisi työhuonetta idean toteuttamiseen. Esimerkiksi taiteilijat kuten Mierle Laderman Ukeles, jonka teos *Maintenance on* performanssi, jossa hän pesee museon lattioita tai Maria Eichhornin teos, jossa Chisendale-galleria oli näyttelyn ajan suljettuna antaen gallerian työntekijöille kuukauden vapaata töistä.

Päädyin siis siihen aikaan ajatukseen, ettei taiteilijana oleminen vaadi välttämättä tilaa, missä ideoita pystyisi materialisoida, vaan minulle riitti ajatus siitä, että kyse on enemmänkin mielentilasta, tavasta mieltää asioita sekä kokea ja tutkia maailmaa. Sittemmin olen kuitenkin päätenyt ajattelemaan, että yhtä tärkeää kuin taiteilijana ajatteleminen on taiteilijana työskenteleminen. Rutiininomainen työ on tärkeä osa myös omaa luovaa prosessiani. Halusin järjestää itselleni viitteet prosessiin, joka vaatisi tilallista ja aikaa vievää käsityötä vahvistamaan taustalla tapahtuvaa ajattelua. Siksi kiinnostuin käyttämään serigrafiaa tekniikkana ja laajentamaan kuvapinnan alaa. Lopputyön ensimmäinen osa pohjautui paikkasidonnaiseen nopeasti toteutettuun installaatioon ja improvisoituun lauluun. Toisessa osassa päädyin dialektisesti prosessiin, joka pohjautuu vahvasti aikaa vievälle käsityölle. Nautin käsin tekemisestä kontrastina nykyelämän koneistettuun rutiiniin. Työskentelen tällä hetkellä IT-yrityksessä, ja ajatus siitä, että myös taiteellinen prosessi tapahtuisi koneella istuessa, on sietämätön.

Palataan hetkeksi vielä kronologiseen narratiiviin. Kuvan Kevään jälkeisen vuoden alussa jätin siis maisterin opintoni kesken. Tiesin, että tulisin viemään opintoni loppuun, mutta tarvitsin tilaa hengittää. Jokaisen kuluvan vuoden alussa suunnittelin palaavani kouluun. Elämällä on kuitenkin tapana viedä huomiomme arkipäiväisiin asioihin, joten kolme vuotta kului käden käänteessä, kunnes keväällä 2022 sisäinen herätyskello soi. Matkustin sen vuoden huhtikuussa Lontooseen, jossa tarkoitukseni oli tehdä ekskursion Lontoon taidemaailmaan ja päästä Helsingistä hetkeksi pois.

Ajatus kouluun palaamisesta oli jo pitkään ollut taustalla, mutta tiesin tarvitsevani jonkinlaisen alkusysäyksen, jotta taiteen tekeminen tuntuisi taas mielekkäältä. Halusin nähdä korkeatasoista taidetta ja paljon, paljon enemmän kuin mitä Helsingillä oli

tarjota. Tein tarkan matkasuunnitelman pitkällä listalla gallerioita ja museoita, aikataulutin jokaisen päivän museoiden aukioloajan ja sijainnin perusteella. Tämä reissu oli juuri se mitä olin kaivannut. Lontoossa tutustuin mm. Laura Owensin maalauksiin ja Tate Modern tarjosi sen mihin Kiasma ei pysty: tuntikausia nykyaikaisen mestariteoksia toinen toisensa jälkeen.

Palattuani Suomeen olin imenyt itseeni kaiken mahdollisen ja mietin hankkivani työtilan, jossa pystyisin työstämään pitkän aikaa muhineita ideoita. Samoihin aikoihin sain Taikene:n korona-apurahan, joten päätös oli helppo. Ryhdyin työstämään keskikokoisia (n.120x150 cm) maalauksia, joissa yhdistin serigrafiaa ja maalausta. En asettanut itselleni mitään paineita tai tavoitteita, halusin kokeilla eri tekniikoita ja työstää ideoita, jotka olivat joko pysyneet muistissani väli vuosien ajan, tai paloivat kirkkaana ja uusina mieleni päällä. Etenin hitaasti ja rauhassa, en myöskään halunnut asettaa aikarajoitetta teosten valmistumiselle. Serigrafiaa en ollut tehnyt moneen vuoteen, joten sen kanssa kohtasin eniten haasteita alkuvaiheessa.

En vielä siihen aikaan tiennyt Kalasataman seripajasta tai muista paikoista, joissa serigrafiaa voisi työstää, joten rakensin kotitekoisen serigrafiapajan työhuoneelleni, jotta pääsisin kokeilemaan mielessäni hautunutta tekniikkaa. Ostin tarvittavat aineet, seulat ja kaksi UV-lamppua, joilla lähdin valottamaan kuvia seuloihin. Epäonnistuneita kokeita oli monta.

2022 alkusyksystä päätin, että teen opintoni loppuun seuraavan vuoden keväänä. Samoihin aikoihin kaverini suositteli minulle Kalasataman seripajaa, jossa pystyin työstämään parempilaatuista serigrafiaa. Tilasin seulat heiltä ja tein vedokset työhuoneellani. Neljästä teoksesta yksi valmistui ennen koulun alkua. Heti kouluun päästyäni ideat alkoivat virtaamaan ja resurssit mahdollistivat myös isompaan mittakaavaan siirtymisen luontevasti.

Kaiku-galleriassa esitetty opinnäytteen toinen taiteellinen osa on ensimmäinen suurikokoinen maalaus, jossa käytin tekniikkana ainoastaan serigrafiaa. Uusia ideoita on kuitenkin valtavasti, ja olen tykästynyt suureen mittakaavaan, sen haasteisiin ja vaikuttavuuteen. Valitsin tekniikaksi maalauksen, sillä se oli mediumi, jolla alun perin akatemiaan pääsin. Tuntui kotoisalta palata sen pariin. Käsien tekemistä en vaihtaisi nyt mihinkään. Itselleni osa taiteen tekemisen mielekkyydestä on käsillä luomisen tuoma ilo, ja koenkin tämän erottamattomaksi osaksi luonnollista taiteellista prosessiani.

Ensimmäinen osa

Oh lord please don't let me be misunderstood, Kuvan Kevät 2018 (Veistosinstallaatio ja ääni)

“I don't wanna be a trout mask replica of a famous pop star

I don't wanna be innit only for the money

I don't wanna be a power-hungry feminist urging for position

I don't wanna be anti-terrorist: A nationalist working on the same principles as a terrorist.

I don't want to compromise my humanity to be Transhuman

I don't wanna live in a time where plastic is a more popular seafood than fish-sticks.

I don't wanna be a postmodern Bob Dylan wannabe

I don't wanna be cool just to cloud my insecurity

I don't wanna be a shooting star shooting heroin

I don't wanna be a sheep dressed as a wolf dressed as a sheep

Oh lord, please don't let me be misunderstood”

Opinnäytteeni ensimmäinen taiteellinen osa esitettiin vuoden 2018 Kuvan Keväessä. Se oli ääni- ja veistosinstallaatio, joka oli esillä pimennetyssä tilassa. Tilaan sisään tultaessa

seinällä, katsojan oikealla puolella, oli pieni hylly, johon oli asetettu miniatyyripeili. Peilin takana oli pääkalloksi maalattu legohahmon pää. Kattoon asennettu kohdevalo oli osoitettu peilin suuntaan. Valo heijastui peilistä vastakkaiselle seinälle valaisten pienen soikion muotoisen alueen seinässä. Valaistuun kohtaan oli nuppineulalla seinään kiinnitetty passikuva lapsuudestani. Nuppineulan päähän oli asetettu toinen, klassisen keltainen legohahmon pää. Taustalla soi folkhenkinen kitaralla säestetty laulu.

Teos on allegoria, jossa tutkin identiteettiä, kuolemaa ja pelkoa. Se viittaa identiteettiin ajallisena rakenteena, joka vaikuttaa nykyisyyteen. Teoksen ääniraita, folkhenkinen laulu, on kuin manifesti. Se miettii epäsuorasti kysymystä: voimmeko muuttaa tai muokata identiteettiämme tai sitä, kuinka maailma meidät näkee aikeella tai toiminnalla vai onko identiteettimme jotain, joka syntyy ajan saatossa ulkopuolisista vaikutteista. Teoksessa fyysisten elementtien välillä oleva tila oli yhtä tärkeä kuin elementit, joista teos koostui. Installaatio oli kuin miniatyyrinäyttely, jossa katsojan täytyi välillä kyyristyä, jotta kaikki tilassa olevat elementit tulivat nähdä.

Teoksen ääniraidalla laulettuun tekstin luonne oli leikittelevä. Se rakentui erilaisista musiikillisista viittauksista. Teksti käännettiin Kuvan Kevään nettisivuille suomeksi, mutta se toimi paremmin englannin kielellä. Ensimmäinen lause "I don't wanna be a trout mask replica of a famous pop star" viittasi eksentrisen avantgarde-muusikko Captain Beefheartin vuonna 1969 julkaistuun *Trout Mask Replica*-nimiseen albumiin. Beefheart tunnettiin outsider-muusikkona, ja albumi luotiin sulkemalla bändi moneksi kuukaudeksi kartanon sisään. Lause leikittelee ajatuksella, että populaarikulttuurissa kaikki ovat kopioita toisistaan. Emme halua jäädä ulkopuolisiksi, joten toisinnamme toimiviksi nähtyjä konsepteja yhä uudelleen ja uudelleen. Koen tämän saman toteamuksen esteettisenä valintana joissakin Andy Warholin teoksissa. Teksti jatkuu lauseella "I don't wanna be only innit for the money". Frank Zappa oli yllä mainitun Captain Beefheartin levyn tuottaja (vaikka levyn äänitettyään hän totesi, ettei aio tehdä sille mitään). *Only in it for the money* on Frank Zappan bändin Mothers of Inventionin 1968 julkaiseman albumin nimi. Sen kansitaide on kopio Beatlesin vuotta aiemmin julkaistun *Sgt. Peppers lonely hearts club bandin* kansitaiteesta. Frank Zappa kritisoi levyllään Beatlesien kaupallista lähestymistä musiikin tekemiseen.

Sitten teksti muuttuu poliittisemmaksi ja viittaa ympäristökysymykseen: "I don't wanna compromise my humanity by being transhuman / I don't wanna live in a world where plastic is a more popular seafood than fish-sticks". Käsittelyn aiheena on huoli tulevaisuudesta. Johtaako pyrkimyksemme tehokkuuden loputtomaan kasvuun

länsimaalaisessa kulttuurissa siihen, että menetämme lopullisesti yhteyden luontoon ja ihmisyyteemme?

Teksti palaa musiikillisiin aiheisiin: “I don’t wanna be a post modern Bob Dylan wannabe” tässä kohtaa viittaus koskee itse kappaleen muotoa, akustista folklaulua, mutta palaa samalla kysymykseen toistavuudesta ja kopioimisesta. Amerikassa on vuosittainen Bob Dylan -imitaatiokilpailu, mutta myös Bob Dylanin runot ja lyriikat itsessään ovat imitaatiota aikaisempien aikojen parhaiden runoilijoiden töistä. Syntyy kysymys: olemmeko kaikki imitaatiota menneiden aikojen suurista tekijöistä? “I don’t wanna be a shooting star shooting heroin”. Monella muusikolla on aikanaan ollut traaginen loppu, mutta myös taiteilijoita, kuten esim. Jean Michel Basquiat, on menehtynyt huumeiden yliannostukseen. Laulu loppuu tuttuun lauseeseen “Oh lord please don’t let me be misunderstood”. Teksti on kuin ääneen laulettu manifesti. Pyrkimys emansipoitua fatalistisesta tavasta elää ja kohdata maailma. Vaikka teoksen ääniraita onkin jokseenkin toteava, pyrin teosta tehdessäni luomaan mystiikan tunnelmaa ja jättämään teoksen fyysisen osan avoimeksi tulkinnalle.

Ennen lopputyöni ensimmäistä osaa tein paljon installoituja teoksia. Installaatio oli tapa tilallistaa ajattelua. Isäni oli nuorena teatterinäyttelijä ja pienenä leikimme paljon improvisaation keinoin illallispöydässä, kun söimme illallisen välimerelliseen tapaan perheen kesken. Koen yhteyden installaation ja teatteriin. Molemmissa on mahdollisuus luoda tilallinen allegoria. Olin tuolloin kiinnostunut maagisen totuuden ajatuksesta. Lontoossa keväällä 2022 näkemäni Nancy Speron teos *This Crucible of Fire and Real Meat [Fig 1.]*, joka viittaa Antonin Artaudin ajatukseen teatterista, jonka tavoitteena on herättää katsoja käyttämällä valoa, ääntä ja liikettä, toimii kuin siltana tilallisen ajattelun ja maalauksellisen ajattelun välillä. Speron teos herättää ajatuksia maalauksen ja teatterin fyysisen ja kehollisen luonteen sekä käsitteellisen luonteen suhteesta. Se myös muistuttaa minua siitä, ettemme ole pelkästään kehomme tai mieleemme tuote vaan on jokin kolmas tekijä, symbolinen tuli, joka on olemassa kehon ja mielen tuolla puolen.

Toinen Osa

Untitled, Kaiku-galleria 2023 (Akryyli ja silkkipainoväri kankaalle, 135x257 cm)

Opinnäytteen toinen taiteellinen osa oli suureen mittakaavaan tehty maalaus.

Maalauksen tekniikkana käytin serigrafiaa, silkkipainon keinoin akrylivärillä painettuja elementtejä pohjustamattomalle puuvillakankaalle. Teos on dialogi: tekstiviestikeskustelu

kahden osapuolen välillä.

Teos käsittelee länsimaista nykyelämää absurdina ja jopa ristiriitaisena kokemuksena. Meillä on enemmän informaatiota käsillämme kuin koskaan, mutta samanaikaisesti totuus tuntuu olevan yhä kauempana. Elämme maailmassa, jossa yltäkylläisyytemme pohjautuu muiden kärsimykselle, ylittäen soveliaisuuden rajat. Kaikki mitä tarvitsemme, on vain napin painalluksen päässä, kun taas toisaalla maailmassa resursseja elämän ylläpitämiseksi ei ole riittävästi. Kohtaamme tämän totuuden uudestaan ja uudestaan kykenemättöminä muuttamaan tilannetta radikaalisti, taloudellista kasvua pysäyttämättä. Jos kieltäydymme osallistumasta yltäkylläisyyteen, kieltäydymme potentiaalista, jonka yhteiskunta on mahdollistanut saavutuksillemme. Täten olemassaolomme on välttämättömässä ristiriidassa luonnon tasapainon kanssa.

Lopputyöni taiteellisen osan pyrkimys on osoittaa sormella tätä ristiriitaa, mutta vastakohtana lopputyöni ensimmäiseen osaan, olen pyrkinyt pyyhkimään identiteettini pois teoksesta. Sen sijaan että keskittyisin siihen, miltä minusta tuntuu, keskityn suurennuslasiin, joka kädessäni on. Olen pyrkinyt teokseeni sisällyttämään useampia tasoja, joista osa välittyy teosta katsoessa ja osa vasta tekstiä lukiessa.

Dialogin henkilöiden ikä, sukupuoli tai etninen tausta jää epäselväksi. Selvää on, että henkilöt puhuvat englannin kieltä ja ovat luultavimmin länsimaan asukkaita. Keskustelu alkaa nukkumistottumuksista, käy läpi modernin orjuuden ja päättyy kysymykseen meditaatiosta.

Vaikka dialogi on kuvitteellinen, se ei ole kaukaa haettu ja tuntuu täysin mahdolliselta. Voimme samassa keskustelussa sisäistää ajatuksen, että laite, jolla itse keskustelu käydään, valmistetaan elementeistä, joista osa on nykyorjuuden ja lapsityövoiman tuotosta ja ohjata lopulta keskustelu kysymykseen “do you meditate?”. Todellisuutemme ja yltäkylläisyytemme rakoilee, mutta teemme silti parhaamme pitääksemme sen kasassa. Orjuuden tiedostamisesta seuraa keskustelu, jossa toinen osapuoli pyrkii perustelemaan, käyttäen eri lähdettä, ettei tosiasiasa ole kyse orjuudesta. Toinen osapuoli lähtee tutkimaan asiaa ja löytää vasta-argumentin toisesta artikkelista. Epäselväksi kuitenkin jää kumpi artikkeleista on totta, jos kumpikaan, ja mihin voi uskoa. Tämän tosiasian käsitteleminen on niin monimutkaista, että keskustelu kääntyy meditaatioon. Ratkaisemattomat kysymykset ja ristiriidat kiinnostavat minua aiheina omassa taiteellisessa työskentelyssäni. Ne johtavat minut pohtimaan todellisuuden ja tietoisuuden luonnetta.

Tieteen alalla on esitetty teoria, jonka mukaan universumi on kvanttietokone ja tietoisuus siitä kerättyä informaatiota¹. Toisin sanoen, voidaan ajatella, että tietoisuutemme samanaikaisesti mittaa ja valikoi/luo todellisuutta. Esimerkiksi intialaisessa joogisessa perinteessä tämä ajatus on vuosituhansia vanha, kun taas länsimaisessa filosofiassa se on vuosisatoja vanha². Nyt tiede alkaa löytämään sille perusteluja muun muassa kvanttifysiikasta³.

Deterministinen maailmankuva tuntuukin tieteen valossa historialta. Tämä on hyvä uutinen, sillä nyt voimme sanoa olevamme vastuussa todellisuudestamme. Samanaikaisesti ihminen tuntuu olevan ahdistuneempi kuin koskaan. Itse päädyn helposti ajattelemaan asiaa kyynisesti: valtaapitävät tahot ja uutismedia pyrkivät, luomalla shokeeraavia tilanteita ja tarinoita, pitämään massojen huomion poissa tästä kauniista tosiasiaista, sisimmästä olemuksestamme. Koen taiteilijana ja ajattelijana tehtäväkseni pyrkiä edesauttamaan kehitystä vastakkaiseen suuntaan. En ole kuitenkaan akateemikko, joten keinoni ovat visuaalisia ja luovia. Pelon ja tiedostamattomuuden ilmapiiri on kuitenkin paksua sakkaa, mutta toisin ajattelevat yksilöt ovat aina muuttaneet maailmaa. Toinen asia on kuitenkin se, kuinka vahva yksilön tahto on. Laumassa ihminen tuntuu olevan vahvimmillaan. Välillä myös omaa vakaumustani koetellaan, mutta monista myrskyistä selvinneenä olen myös oppinut hyväksymään sen, ettei asioissa aina tarvitse olla järkeä. Jotkin asiat kirkastuvat vasta ajan saatossa.

Viimeisessä haastattelussaan psykedeelitieteilijä Terence McKenna puhuu siitä, kuinka hänen näkemyksensä mukaan asiat tulevat muuttumaan eksponentiaalisesti ristiriitaisemmiksi ja oudoimmiksi läheisessä tulevaisuudessa:

Asiat tulevat muuttumaan oudommaksi. Ristiriitaisuuden taso tulee nousemaan tuskallisesti, jopa yli tämänhetkisen tuskallisuuden tason. Joten, ajattelen, että asiat muuttuvat oudommiksi ja oudommiksi, kunnes lopulta ne ovat niin outoja, että ihmisten on puhuttava siitä kuinka outoja ne ovat.⁴

---

¹Seth Lloyd, *Programming the universe: A Quantum Computer Scientist Takes on the Cosmos* (Yhdysvallat: Alfred A. Knopf Inc., 2006)

² Vaibhav Tripathi, "Neuroscience of the yogic theory of consciousness" (Englanti: Oxford university press, 2021) <https://academic.oup.com/nc/article/2021/2/niab030/6382467>

³David Jacobovik, "What is Reality?", Video, (Yhdysvallat: Quantum Gravity Research, 2017) <https://www.youtube.com/watch?v=w0ztlIAYTCU>

⁴ Terence McKenna, "Terence Mckenna – interview Hawaii – October 1998", Video (Yhdysvallat, John Hazard 1998) <https://www.youtube.com/watch?v=IkAVnG-Jya8>

2020-luvun alun koronapandemia antoi osviittaa siitä, että McKenna saattoi olla oikeassa. Tapahtumat toinen toisensa jälkeen olivat oudompia ja oudompia ja ihmisten käyttäytyminen järjenvastaista. Salaliittoteorioista tuli osa valtavirtaa: Yhtäkkiä avaruusaluukset olivat totta, koronarokotukset salaliitto tappaa miljoonia ihmisiä ja amerikkalainen politiikka peukaloitua teatteria (Donald Trumpin sanoin).

Tuntuu, että pieni voitto järjelle oli Trumpin astuminen pois presidentin virasta. Samanaikaisesti olemme taantuneet taas tuttuun uskomukseen siitä, että amerikkalainen politiikka ja media ovat kansalaisten hyvinvointia varjelevia instituutioita. Olen huomannut iltapäivälehtien otsikoista, että uutismedia pyrkii kiinnittämään huomionme nostalgiseen pelkoon Venäjän ja Yhdysvaltojen välisestä ydinsodasta ja kolmannen maailmansodan synnystä. Tämä nostalginen asetelma samanaikaisesti ravisuttaa turvallisuuden tunnettamme sekä tuudittaa meidät tuttuun ajatukseen vieden huomion siltä tosiasialta, että sota ja pelon lietsominen ovat tuottoisaa bisnestä.

Kävin alkukeväästä Marcus Copperin Kiasman näyttelyssä, jossa oli esillä hänen 90-luvulla tekemiään luonnoksia veistoideoista. Copperin ajatustavassa tiivistyy 90-luvun lopun näkemys maailmasta. Teknologisen kehityksen kiihtyminen ja digitalisoitua maailma antoivat taiteilijoille mahdollisuuden leikitellä tulevaisuudenkuvalla, jossa heräämme huomaamaan maailman olevan teknologinen simulaatio, kuten *science fiction* – elokuvassa *The Matrix* (The Wachowskis, 1999) tai 15 vuotta aikaisemmin julkaistu *The Terminator* (James Cameron, 1984), jossa robotit tulevaisuudesta taistelevat nykyhetkessä ihmisen kohtalosta. Copper tahtoi varhaisissa näyttelyissään herättää näyttelyyn tulevia ihmisiä vaarallisilla teoksilla. Ajan henkeä kuvaa hyvin myös Kiasmassa esitetty haastattelu, jossa Copper kertoo teoksestaan teknomusiikin säestämänä. Teos, jossa suuri mekaaninen pallo on ohjelmoitu murskaamaan katsoja, tuntuu nyt 2020-luvulla mielenkiintoiselta kokeelta, mutta myös kärjekkäältä ja kuluneelta pyrkimykseltä käyttää vaaran tuntua ihmisten herättelemiseen.

Oman näkemykseni mukaan taidemaailmassa vallitsee pyrkimys luonnollisuuteen ja harmoniaan. Herääminen ja rationaalisuus on jokaisen yksilön vastuulla ja taiteilijan on luotettava siihen, että jokainen ihminen pystyy itsenäisesti saavuttamaan totuuden omassa ajattelussaan.

Lempiteokseni Copperilta, jättikokoinen valasurku [Fig. 2], on runollinen viittaus nykyhetkeemme, jossa 90-luvun fatalistisuus kääntyy kysymykseen luonnosta. Koen, että taiteen on pyrittävä samanaikaisesti esittämään uusia ajatuksia maailmasta laajentaen sitä

sekä toimittava luonnon tasapainoa ylläpitävänä asiana. Copperin teoksessa yhdistyy rauhoittava urkumainen ääni, kuin valaanlaulu, mutta teoksissa on aina jokin rauhaton elementti. Jotakin joka muistuttaa meitä nykyelämämme ongelmallisuudesta suhteessa luontoon.

Soveliaisuuden rajat ylittävä yltäkylläisyys

Hopi-intiaanien mytologiaan kuuluu ennustus, jonka mukaan jumala (taivaan henki) suuttuu ihmisen tapaan käyttäytyä ja lähettää katastrofin pyyhkiäkseen ihmisen planeetan pinnalta ja puhdistaa maapallon. Ennustuksissa puhutaan viidennen maailman tulosta ja neuvotaan olla etsimättä johtajia muualta kuin itsestämme. Yksinäisen suden aika on ohi, luonnollisuus ja harmonia syntyvät yhteisöistä⁵.

Sanalle *overabundance* ei ole olemassa suomalaista käännöstä. Se kertoo siitä, että maassamme tämä konsepti on uusi. Vuonna 1994 liityimme EU:hun, jolloin henkisesti otimme etäisyyttä Venäjältä ja liittouduimme länsimaiden kanssa. Samalla omaksuimme tavan tarjota kaikille kaikkea. Sama kysymys kuitenkin aina palaa: millä hinnalla ja kenen työllä yltäkylläisyytemme toteutuu? Esimerkiksi elintarvikeyritys Oy Karl Fazer Ab on vuonna 2011 myöntänyt, että Suomessa valmistetusta suklaasta noin seitsemänkymmeneen prosenttiin on saatettu käyttää lapsityövoimaa.⁶ Suuri osa hyvinvoinnistamme perustuu tuontitavaroihin ja elintarvikkeisiin, joiden alkuperää emme aina välttämättä tunne. Juomme esimerkiksi Suomessa maailman eniten kahvia kasvattamatta sitä lainkaan itse.

Nämä ovat vain faktoja, jotka hetki hetkeltä kirkastuvat kansallisessa tietoisuudessamme. Kun nämä totuudet paljastuvat meille koen, että suomalaisina olemme ylpeitä siitä, että teemme tietoisia muutoksia tilanteen parantamiseksi. Tietoinen kuluttaminen kulkee trendien ja yleisten mielipidemuutosten kanssa käsi kädessä. Teemme muutoksen, kun olemme sen väistämättömän totuuden edessä, että aiheutunut kärsimys voidaan korvata kestävämmällä ja ystävällisemmällä tuotantomenetelmällä.

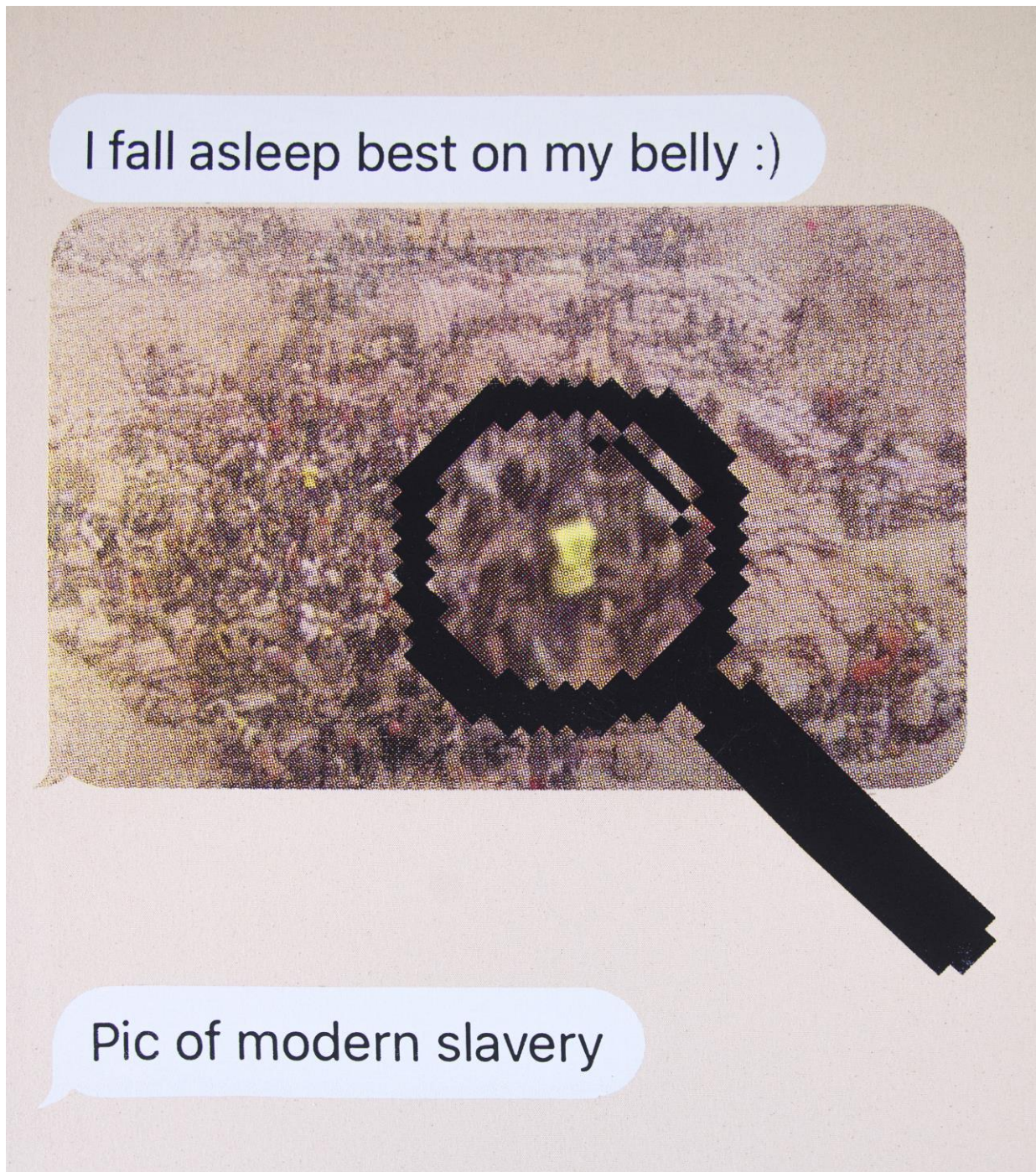
---

⁵ “Hopi Elder’s Phrophecy, June 8, 2000”, (University of Minnesota, 2020), <https://artistic.umn.edu/we-are-ones-weve-been-waiting-prophecy-made-hopi-elders>

⁶ Vuodesta 2017 Fazerin suklaa on vastuullisesti tuotetuista lähteistä, mutta on silti vaikea täysin jäljittää suklaan alkuperää.

Taiteella on valta ja voima olla etuasemassa kansan ja sen yksilöiden tietoisuuden laajentamisessa ja muuttamisessa, mutta kuten aiemmin mainitsin, loppupeleissä muutoksen on tapahduttava yksilön omin voimin. Taideteos voi olla ponnahduslauta uudentalaiselle ajattelulle, mutta jokaisen on tehtävä hyppy itse.

Yksityiskohta teoksesta *Untitled*, Kaiku-galleria 2018 (Akryylimaaali ja silkkipainoväri kankaalle 135x257 cm)

Luova Prosessi – ideoiden synty

Sol LeWitt:

Huolimatta siitä minkä muodon teos lopulta ottaa, sen on alettava idealla. Teoksen toteuttamisen prosessi koskee taiteilijaa. Kun idea saavuttaa fyysisen olemuksen, se avautuu kaikille havaittavaksi.⁷

Ideat ovat kuin lahjoja, joiden alkuperä on tuntematon. Ne ovat vastaanotettu asia, jotka on jaettava maailman kanssa. Kuin siemen, oikeanlainen ympäristö toteuttaa sen sisässä piilevän potentiaalin. Lahjan antaja pidättäytyy, jos ei lahjaa hyödynnetä. Ideat loppuvat, jos ei niitä toteuteta. Puhutaan lahjakkuudesta, kuin se olisi perustavanlaatuinen osa tiettyjen erikoisyksilöiden identiteettiä. Itse ajattelen sen olevan opittu kyky vastaanottaa lahjoja, eli ideoita. Yhden idean potentiaalin toteutuessa avautuu uusi kirjo mahdollisuuksia. Lähtökohtaisesti en ajattele, että mikään idea on mahdoton toteuttaa. Ideoiden luonteelle ominaista on se, että ne ovat toteutettavissa.

Idea uudentalaiselle, serigrafiaa ja maalausta kankaalle yhdistelevälle työtavalle oli muhinut mielessäni jo alkuvuodesta 2022. Tiesin, että kyseisen tekniikan toteuttaminen ei tulisi olemaan mutkatonta. Yllättävää kuitenkin on, että nyt vuosi myöhemmin se tuntuu luontevammalta kuin mikään muu. Kiitos myös kuuluu koulun tiloille ja mahdollisuudelle käyttää materiaaleja ilman materiaalikuluista johtuvaa taakkaa.

En ollut aiemmin nähnyt maalausta, jossa tekniikkana olisi käytetty serigrafiaa ajattelemallani tavalla, kunnes näin Laura Owensin teoksen Lontoossa keväällä 2022 WhiteChapel-galleriassa [Fig 3.]. Owens ei ennestään ollut minulle tuttu taiteilija, mutta ensikohtaaminen hänen teostensa kanssa teki minuun vaikutuksen. Suurikokoisessa maalauksessa (n. 3,5 metriä korkea) oli silkipainolla kankaalle painettuja kuvia vanhoista sanomalehdistä. Sanomalehtikuvien päälle oli maalattu isokokoisia yksittäisiä pensselivetoja, kuin jättimäisellä pensselillä maalattuja. Nyt noin vuosi tätä kokemusta myöhemmin olen lähemmin tutustunut Owensin työskentelyyn ja todennut hänet yhdeksi vaikuttavimmista nykytaiteilijoista maalauksen saralla. En ole montaa hänen teostaan nähnyt julkisesti, mutta jokainen kerta on jäänyt muistiin ja tehnyt vaikutuksen.

---

⁷ Sol LeWitt, "Paragraphs on Conceptual Art", (Yhdysvallat: ArtForum, 1967)

Vaikka sisällöllisesti minun ja Lauran teoksissa ei ole yhteneväisyyttä, tahdoin kuitenkin ottaa hänet esikuvakseni, sillä yhteisiä tekijöitä taiteilijuuden lisäksi on kaksi: tekniikka ja mittakaava. Lopputyöni taiteellisen osan toisen osan mittakaava on vaikuttanut Owensin suurikokoisista teoksista. Itse olen päätellyt asian itselleni näin: tahdon päästä mahdollisimman kauas kännykkä-, tietokone- ja televisionäyttöjen rajoittavasta mittakaavasta ja tahdon, että kuvapinta on niin suuri, etten yksin pysty maalaamaan kuvapinnan päädyistä päätyyn yhdellä käden vedolla paikallaan seisten. Näin kollaasimaisesta kuvan rakentamisesta tulee myös kehollisempi prosessi.

Se, että lopputyön kangas ei ole pohjustettu, ja ainoastaan kuvasisältöä tuovat elementit ovat maalattuja, on tietoinen päätös. Sekin pohjautuu kahteen ajatukseen. Taiteen kentällä keskustellaan taiteen tekemisen ekologisuudesta. Vastaukseni tähän keskusteluun on käyttää vain idean toteutukseen tarvittava määrä materiaalia, ei sen enempää. Pidän myös suuresti puuvillakankaan luonnollisesta väristä. Se sointuu teoksen sinisen värin kanssa erittäin hyvin.

Sininen

Sininen planeetta, sininen kuu.

Pablo Picasson sinisestä kaudesta Yves Kleinin monokromaattisiin maalauksiin, sinisellä on myyttinen asema taidemaalauksen historiassa. Se on ihmishistoriamme ensimmäinen syntetisoitu väri, jonka tekotapa kehitettiin n. 3000 vuotta eKr. Egyptissä sekoittamalla piidioksidia (kvartsi), kalkkia, kuparia ja emästä (alkali)⁸. Sillä voidaan kuvata mm. melankoliaa, jumalallisuutta, aatelisuutta, kurjuutta, meriä, järviä, taivasta, sähköä, rauhaa ja rauhallisuutta.

Lopputyössäni käytetty värisävy on aito koboltinsininen. Väriä ostaessani myyjä mainitsi, että mm. Rembrandt käytti koboltinsinistä. Vincent Van Goghin tunnetaan sanoneen veljelleen koboltinsinisen olleen hänelle “jumalallinen väri, eikä ole mitään

---

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Egyptian_blue

kauniimpaa väriä luomaan tunnelmaa asioiden ympärille”⁹. Minun on myönnettävä myös, että väriä käyttäessäni rakastuin sen säväyttävään luonteeseen.

Lopputyöni toisessa taiteellisessa osassa sinistä on käytetty luomaan konseptuaalinen taso myös teoksen materiaalille. Halusin luoda jännitettä teoksen ulkomuodon, sen sinisen rauhoittavan sävyn sekä värin todellisen luonteen välille. Teoksessa käydyssä dialogissa puhutaan kobolttikaivoksista Kongossa. Teoksen keskustelu käydään tekstiviestimuodossa laitteella, jonka valmistuksessa on käytetty kobolttia. Teoksen sinisen värin luomiseen käytetyn koboltin alkuperä on tuntematon. Syntyy kiistanalainen vastakkainasettelu. Teos kommentoi tiedostamatonta, soveliaisuuden rajat ylittävää yltäkylläisyyttämme ja herättää kysymyksen: onko taiteilijanakaan mahdollista välttyä tältä länsimaisen materialistisuuden ristiriidalta ja jos se on mahdollista, onko se tehtävä taideteoksen eheyden hinnalla. Lopputyöni taiteellisen osan toisen osan ydin piilee siinä, että itse taideteos on ristiriidassa itsensä kanssa.

Rauhattomassa maailmassa älypuhelimemme luovat meille turvan ja rauhallisuuden tunnetta missä ikinä kannamme niitä: voimme ahdistuksen riipiessä ottaa puhelimen taskusta ja paeta turvaan näyttöjemme loputtomaan kuvatulvaan. Sinisellä sävyllä koetaan sosiaalisissa konteksteissa olevan samankaltainen vaikutus, esimerkiksi sairaalan sisustuksessa käytetään usein siniharmaita sävyjä. Tässä kontekstissa hauskaa on myös se, että älypuhelimien näyttöjen sinistä sävyä kutsutaan sinivaloksi. Kontrastina teoksessa ei ainoastaan ole se, että se on maalaus, jonka ulkomuoto on kohtalaisen rauhallinen, mutta aihe kuitenkin rankka, vaan myös se, että teoksessa päällimmäisenä käytetty värisävy on luonteeltaan rauhoittava. Tässä kontekstissa se luo jännitteen teoksen ulkomuodon ja sisällön välille. Länsimaalaisen taiteen ja muun maailman välillä vallitsee ristiriita. Imperialismin haamut kummittelevat edelleen kansallismuseoissamme, eikä orjuus ole vain kaukainen muisto menneistä ajoista vaan kulutusyhteiskuntaamme ylläpitävä asia.

Olen aikanaan tehnyt taidehuutokauppoja internetin välityksellä rahoittaakseni sen aikaisia projekteja ja elinkustannuksia. Ajatus oli yksinkertainen: Tein joka tunti valmiin teoksen, kymmenen tunnin ajan. Taideteokset huutokaupattiin saman päivän aikana Facebookin välityksellä ja lopullisesta myyntisummasta 25 % lahjoitin hyväntekeväisyyteen. Koen tämän olevan, myös tulevilla kauppatilanteilla, hyvä tapa tasapainottaa teoksessa käytettyjen materiaalien aiheuttamaa mahdollista kuormitusta joko ympäristölle tai ihmisille.

---

⁹ Michael Douma, “Pigments through the Ages: Cobalt Blue.” (Yhdysvallat: Institute for Dynamic Educational Advancement, 2008). <https://www.webexhibits.org/pigments/indiv/overview/coblue.html> (Poimittu 20. Maaliskuuta 2023)

Vaikka taideteoksen vaikutus maailmaa muuttavana asiana ei ole selvä, voi kuitenkin taideteoksella tehdystä tuotosta lahjoittaa siivun hyvinvointia edistävään tarkoitukseen.

Mietin myös teosta valmistaessani mahdollista kritiikkiä, jonka teos saattaa kohdata kyseenalaisen materiaalin takia, mutta päädyin ajattelemaan, että itse kritiikkikin on ristiriitaista. Lähes jokainen meistä käyttää suorasti tai epäsuorasti laitteistoa, jonka valmistukseen on käytetty kobolttia, siispä kritiikki tuntuisi voimattomalta ja vaikutuksettomalta tavalta edistää asioita parempaan suuntaan. Itselleni moraalikysymys on perusteltu ja suunnittelen käyttäväni koboltin sinistä väriä myös tulevassa taiteellisessa työskentelyssä, jos materiaalilla itsellään on konseptuaalinen taso teoksessa.

Tämä ristiriitaisten totuuksien esiin nostaminen kiinnostaa minua elementtinä taiteellisessa työskentelyssäni. Toki ristiriitaisten aiheiden äärellä nyanssit ovat tärkeitä. Usein, kun puhutaan näinkin kärjistetyistä asioista kuin orjatyövoima, helposti käy niin, että idea on banaali, itsestään selvä. Työstäessäni teosta mietin tätä kysymystä useasti. Totesin kuitenkin, että kerroksellisuus, joka teoksessa on, riittää minulle vastaukseksi.

Teoksen muoto on tuttu, joten sen voi helposti kokea pinnallisen figuratiivisena, mutta yhtä tärkeässä osassa on materiaali, väri ja muodot abstrakteina elementteinä. Tuttuus teoksen ulkomuodossa viehättää minua, kun mietin minkälainen katsojan kokemus saattaisi olla teosta katsoessa. Minua kiinnostaa myös se, millaisia asioita muut teoksessa näkevät. Siksi koen, että vuorovaikutus yleisön kanssa on tärkeä osa tämän teoksen prosessia. Minulle kuitenkin riittää koulussa käytävät seminaarit, ystävien ja tuttavien kommentit ja mahdolliset muut omatoimiset palautteet. Sen suurempaa dokumentaatiota katsojien reaktioista en koe oleelliseksi tälle teokselle. Tärkeämpää on jatkaa taiteellista prosessia ja edetä uusiin projekteihin. Sininen väri on minulle asia, jota tahdon taiteellisesti tutkia ja jolla haluan tehdä kokeita myös tulevissa projekteissa. En koe välttämättömäksi, että kyseessä olisi juuri koboltinsininen, vaikka sillä onkin oma vaikutus ja vaikuttavuus tiettyyn kontekstiin puettuna. Minulla on kuitenkin jatkosuunnitelma tämänhetkisellemme projektille, jossa koboltinsininen väri pysyy vielä tovin keskeisenä ainesosana.

Totuuden etsintää - huumori

Yksi ajan hengelle olennainen tapa tutkia ja käsitellä totuutta on stand-up komiikka. Nautin huumorista ja ironiasta myöskin elementtinä taiteessa. Todellisuutemme tuntuu pirstaloituneelta. Sen osilla ei ole yhtäläisyyttä. Sama asia voi olla sekä hyvä että paha

riippuen ajasta ja paikasta, kontekstista ja näkökulmasta. Tähän dilemmaan on yksi lääke ylitse muiden: nauru. Se yhdistää pirstaloituneet osat ja tuo meidät kehoomme.

Muuntaudumme hetkessä puhtaaksi energiaksi, unohdamme ajan, paikan ja jopa identiteettimme. Kuten itkulla, naurullakin on puhdistava voima ja sen sanotaan myös pidentävän ikää.

Muistan nähneeni Martin Creedin “What’s the point of it?” nimisen laajan soolonäyttelyn Lontoon Hayward-galleriassa vuonna 2014 [Fig 4.]. Se haastoi minut katsomaan taidetta tavalla, johon en ollut tottunut. Siihen asti, olin aina ajatellut taiteen olevan vakava hanke, jonka toteuttaminen vaatisi pitkiä uuvuttavia työpäiviä, otsaryppyjen piirtymistä kasvoille sekä polviin asti venyviä silmäpusseja. Creedin näyttely toi esiin uuden elementin, jota en ollut taiteessa ennen kokenut: teokset olivat veistoksellisia vitsejä. Vaikka en sittemmin ole seurannut Creedin taiteellisesta työskentelystä, koin samantapaista vaikutusta näyttelyn veistoksia, installaatioita ja maalauksia katsoessani, kuin Laura Owensin töissä: jonkin uuden aistin heräämistä.

Pyrin myös omassa taiteellisessa työskentelyssäni saavuttamaan tason, jossa katsojan kokemus on uusi. Tiedostan, että tämän tunteen tai esimerkiksi naurun aikaansaaminen teoksessa on haastavaa, enkä siksi ole lopputyössäni ottanut tämän asian saavuttamista erityisen vakavasti. Uskon, että naurun avulla hankalien totuuksien kohtaaminen helpottuu. Vakavuudessa on aina se riski, että etsimme jonkun, jota syyttää, jotta oma syyllisydentuntomme vähenisi.

Opinnäytteen toisen taiteellisen osan dialogissa on nyansseja huumorista. Etsimme aina loppukevennystä, harhautusta vääjäämättömästä totuudesta. Dialogin loppu toimii kevennyksenä sekä dialogin henkilöille että katsojalle. Sen on kuitenkin tarkoitus toimia ponnahduslautana katsojan sisäiselle dialogille. Teoksen henkilöt ovat kevyen ironisia ja huolettomia: vaikka maailmassa tapahtuukin vakavia ja epäoikeudenmukaisia asioita, on viehättävyyden ja hyväksynnän nimissä pysyttävä irrallaan totuudesta. Teoksessa käyty dialogi ulkoistaa ajattelun katsojalle. Dialogin henkilöiden huoleton lähestyminen saattaa herättää katsojassa naurun aihetta, mutta reaktio tapahtuu ainoastaan silloin, kun katsoja kokee teoksen sisällön paljastavan vaikeasti lähestyttävän totuuden uudella tavalla. Tähän mielestäni myös stand-up komiikka, ainakin hyvä sellainen, pohjautuu. Toisin kuin komiikka, joka vaatii tiettyä teatraalisuutta ja täsmällistä ajoitusta, maalaus ei ole ajoitettu kokemus. Sen eteen tullaan pysähtymään, sen annetaan tapahtua, mutta toisin kuin vitsi, hyvä maalaus toimii aina uudestaan ja uudestaan. Sen toimivuus perustuu sen hienovaraisuuteen, teoksen eri nyanssit kirkastuvat mielentilasta, päivänajasta ja iästä riippuen. Hyvä vitsi on

hyvä, sillä se kertoo aikamme hengestä, hyvä taideteos taas puhuttelee ajattomuuden henkeä sisimmissämme.

Lopputyöni toinen taiteellinen osa on ajan hengessä, mutta koen sen puhuvan myös ihmisyyden ajattomuuden ytimeen. Historiaa katsoessamme on selvää, että pyrimme jatkuvasti vähentämään kärsimystä maailmassa ja lisäämään tietoisuuttamme lajina. Jos ymmärrämme ettemme ole vielä valmiita olentoja, saamme mahdollisuuden todella nauttia hetkestämme tässä maailmassa. Sana vastuu tuntui nuorena ärsyttävältä, se oli aikuisten tapa osoittaa sormella. Kukaan ei osannut selittää mitä se tarkoittaa. Nyt aikuisena ymmärrän sen viittaavan sanaan vastaus. Vastuu on siis kykyä vastata maailman haasteisiin ja tielle tuleviin tilanteisiin. Sitä koen myös taiteen tekemisen olevan: kykyä vastata elämän haastaviin kysymyksiin.

Yhteenveto

Kun mietin aikaa, jonka olen viettänyt Kuvataideakatemiassa, tulee vääjäämättä mieleeni ajatus joogisesta ajan kierrosta. Aloitin koulun 2011 syksyllä, olin silloin 21-vuotias. Koen, näin jälkepäin, että saatoin olla liian nuori käsittämään koulun luoman mahdollisuuden. Nyt 12-vuotta myöhemmin ymmärrän paremmin, mitä haluan tehdä ja mitä mahdollisuuksia koululla on ollut minulle tarjota. 12 on täydellisyyden luku, niin länsimaisessa kuin itämaisessäkin numerojärjestelmässä. Päivämme jakautuu kahteen kaksitoista tuntiseen osioon, vuotemme kahteentoista kuuhun. Intialaisessa joogisessa ajattelussa ihmiselämä mielletään sykliseksi tapahtumaksi ja kahdentoista vuoden sykli henkiseksi sykliseksi ihmiselle. Ajatelkoon kukin tästä mitä haluaa, mutta minulle se riittää perusteluksi tunteelle, jonka mukaan asiat menivät juuri niin kuin piti.

Koen, että jos olisin valmistunut neljä vuotta sitten, minulla ei olisi ollut tätä tiedon turvaverkkoa, johon palata ja olisin haaskannut kouluvuoteni täysin. Nyt koen, että minulla on välineet ja pohja ammattitaiteilijuuteen. Koen erittäin tärkeäksi asiaksi myös sen, että minulla on mielessäni taiteellinen praktiikka, jota voin koulusta valmistumisen jälkeen toteuttaa omatoimisesti.

En koe kirjoittamista sinällään osaksi taiteellista prosessiani. Valmistumisen vaatimuksena on kuitenkin se, että oppilas pystyy myös kirjallisesti kuvailemaan omaa taiteellista prosessiaan. Hapuilin monta vuotta ja teokseni olivat “sinne päin”, mutta eivät kuitenkaan juuri sellaisia, kuin niiden kuuluisi olla. Nyt koen, että kykenen tekemään

teoksen, jonka kaikki elementit ovat harkittuja ja tarkoituksenmukaisia. Tämä prosessi on herkistänyt minut vaistoamaan, milloin valinta uutta teosta työstäessä on juuri oikea. Olen pystynyt hyväksymään menneet epäonnistumiseni. Tunnen kiitollisuutta siitä, että ne ovat johtaneet minut tähän.

Yhteiskunnalliset aiheet tulevat olemaan osa myös tulevaa taiteellista työskentelyäni, vaikka en koekaan itseäni poliittiseksi. Opinnäytteen toisen taiteellisen osan keskustelumuoto on kiinnostava tapa tutkia ihmiskäyttäytymistä ja nostaa esiin huomioita ajan hengestä. Se on kuitenkin vain yksi suuntaus, jonka jatkuminen vaatii uudenlaista ideaa. En halua toistaa itseäni taiteilijana. Kuten aiemmin mainitsin, tämän teoksen prosessissa syntyi paljon uusia ideoita, jotka eivät välttämättä ole jatkumoa tästä teoksesta, mutta omaavat samankaltaisia lähtökohtia. Tämä teos asetti riman tuleville teoksille. Serigrafia tekniikkana tulee olemaan osa taiteellista työskentelyäni vielä pitkään, ellei aina. Minua kiinnostaa siinä se, että voin työstää yhtä teosta monta kuukautta, mutta teos voi tällä tekniikalla valmistua myös parissa tunnissa, jos idea on tarpeeksi kantava. Vaikka tulevaisuus onkin vielä iso kysymysmerkki, minusta tuntuu, että minulla on nyt hyvät työkalut toimiakseni taiteilijana yhteiskunnassa. Vaikka kyseessä olikin pitkän pitkä prosessi, toistan: kaikki meni niin kuin pitikin.

Lähdeluettelo:

Kirjat:

Artaud, Antonin. 1938. *Le Théâtre et son Double*. Julkaistu osana Gallimardin *Metamorphoses* tekstikokoelmaa.

Mckenna, Terrence. 1998. Videohaastattelu. [Terence McKenna - Interview Hawaii - October 1998](#)

LeWitt, Sol. 1967. "Paragraphs on Conceptual Art". Julkaistu ArtForum lehdessä. Vol. 5, No. 10.

Lloyd, Seth. 2006. *Programming the Universe*. Alfred A. Knopf Inc.

Elokuvat:

Cameron, James. 1984. *The Terminator*. Orion Pictures.

Wachowskis, The. 1999. *The Matrix*. Warner Brothers.

Kuvat:

Fig 1.

Nancy Spero, *This Crucible of Fire And Real Meat*, 1969 (Guassi, muste ja kollaasi paperille, 63.5x50.2 cm) (valokuvaaja tuntematon)

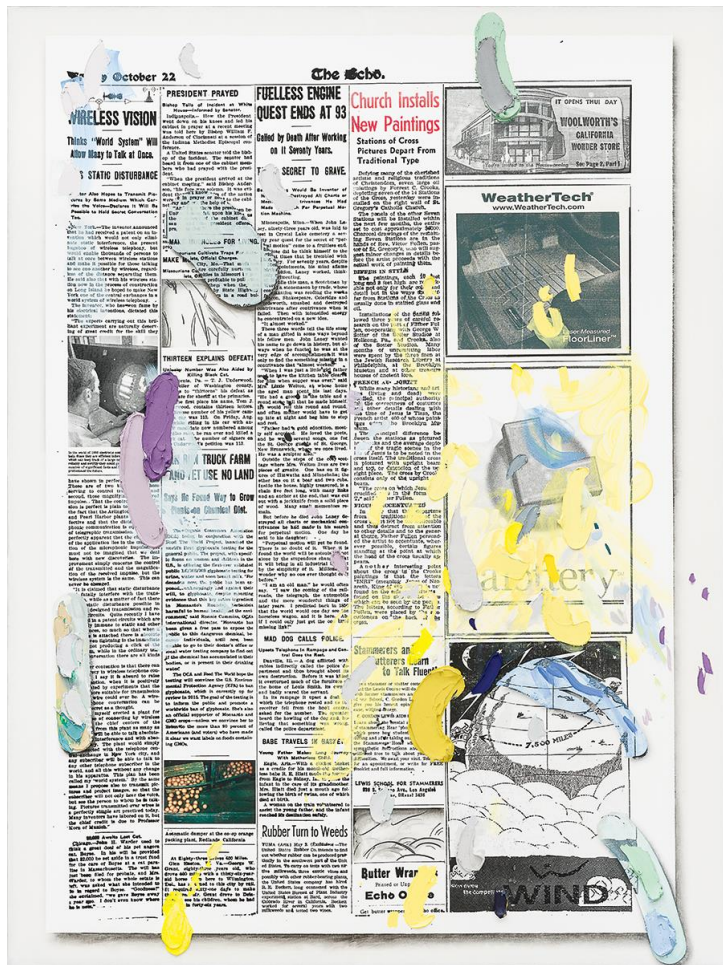
Fig 2.

Marcus Copper, *Archangel of Seven Seas*, 1998 (Puu, sähkömoottori, teräs, urkupillit, 3x2.9x8.5 m) (valokuva: Kansallisgalleria/ Petri Virtanen)

Fig 3.

Laura Owens, *Untitled*, 2015 (Akryyli, Öljy, Flashe ja Silkkipainoväri kankaalle, 264x350.5 cm) (valokuva: Laura Owens)

Fig 4.

Martin Creed, *Work No. 1092, Mothers*, 2011, näyttelyssä "What's the Point of it?" (Liikkuva installaatio, tarkat materiaalit ja mittasuhteet tuntemattomat) (valokuva: Linda Nylind)